

PRIČAKOVANJE VEČERA S TULIPANI

Valentin Cundrič

1. AVGUST

Angeli, ki kažejo vreme
daleč naokoli s farnih zvonikov,
si iz ptičjega petja napravijo lutnje.
Avgust, avgust, prepevajo, dokler na vsakem
pragu ne stoji žena z majoliko.
Dokler vsi ljudje ne trčijo.
Nebo, reka trojna, mlakužna, se očisti
in soncu drsi, ko gleda na nas.
Ljudje se očarani od ur, ki prihajajo,
čakajo v trsju.
Bolj valovijo, ko hodijo.
Mescu se vnema slamnata streha,
curki juter jo komaj pogase.
Avgust ne zapahne duri ko september,
tulipanom ukaže, naj nam ponudijo
svoj črni kruh.
Na severu rasto najlepše rože
iz mrličev, po gomilah
in jih bomo hranili mi.
Avgust, avgust...
Vsi se prerodimo, po obrazih
nam krilijo ptice bolj ko po zapuščenih
kmečkih vežah.
Ko na palubi postajamo zunaj zvečer.
Ptice miže letajo, nizko, bliskovito,
ko da v njih gori.
Zemlja je mehka ko polž
in rodi obilo dreves svetlobe.
Vsak glas, ki ga slišim, je ploden.

Prehitro zapustiš nas, dragi mesec,
angeli lutnje zavržejo,
ženam vrči popokajo, nebo se skali.

2. GOVOR NA JEZERU

Vstopi, dvignil bom vesla,
pela bova, ti o drevesu, jaz o kruti
ženi. Ne zatiskaj ušes,
srečnejša sva ko drevo.
Govoriva, gledava se,
drevo pa ne najde besed za drevo,
ime za najbližjo zvezdo le v lubje dolbe.
Kadar zalista po slikanici neba,
sluti, da je prihodnost nekje,
vendar je čas, ki ga ne prosi.
Otroško, otroško živi.
Ves dan je na kolenih, obrača liste
v knjigi vode. Ko hude čebele
se nanj spusti dež. Njegov
kruh je samota.
Ne poslušaj me, grem. na trapezih petja se poženo
ptice za mano.
Grem v violo gozda, od koder ure
ko prezeble golobice odletavajo
v večnost.
Osipajo se listi lepote.
Listi mladosti.

3. SINJI ALBUM

Pod našim nebom rastejo lesnike.
ne kafrova in ambrova drevesa.
Za tulipan bi zemlji dal
temensko kost. Tak hlad je v deželi.
Pa pojem, čeprav je že smešno in sramotno,
o zidu dobrote, ki se kruši
v ljudeh. Opevam drevesa, sklonjena k
žetvi, opevam veter, to kmečko dete,
hlipajoče v razoru.
Opevam grme, ki so ročne delavnice
lepotnega listja. —
namesto citroenov in pobarvanih deklet.

Ti, nebo, lesnikom prilivaš,
komu pa jaz, ne vem.

4. VEČER S TULIPANI

Kako hitro človek ponosi kožo in kri.
Smrt bi morala biti val,
ki oplakuje brez sledov,
ne pa križ, ki ga živi mrtvim nalože.

Tako je danes, a kaj bo jutri?
Škržati po vejah in tisti po dušah —
pomorili vas bodo, znanilce bolečin.
Smeh bo edini preživeli angel.
Po prstih bodo morale solze s sveta,
po prstih, nič poslavljanja.
Prihaja čas, visok, da zadeva z rameni
ob zvezde, če se prestopi; nemara
sam sveti Noe z golidjo ladjo prihaja!
Zamižite, prihaja, vendar prav je,
da umrem po starem. Ko bodo odšli pogrebci
s sikajočimi tipalkami, dragi grobar,
potegni preprogo tulipanov name, še name!